

Ștefana Chelsău

**MAI E CEVA
CE NU ȚI-AM
SPUS**

STORY CRAFT

P U B L I S H I N G

UNU

“Ce sunt ăștia?”

Strângeam în pumn o pereche de chiloți roz bombon, dintr-o dantelă de prost-gust, care mai mult ca sigur fuseseră de curând pe un corp care n-avea ce căuta în apartamentul iubitului meu. Degetele mă dureau și mi se albiseră de la încordare, iar maxilarul mi se încleștase atât de tare, încât nu m-ar fi mirat să-mi fi crăpat vreun dinte.

“Ăăă... probabil i-ai uitat aici.”

Vocea lui George suna diferit față de cum o știam. Încăcioasă și mai subțire. *Mult* mai subțire. Și fața lui arăta mai albă, aproape sîdfie. Pieptul gol îi urca și cobora întruna în respirații precipitate, iar un șuvoi de transpirație i se prelingea peste abdomen, până în dreptul elasticului de la boxeri. Părea că urmează să leșine sau să facă vreun stop cardiac din clipă în clipă, dar n-avea să scape atât de ușor. Jur că eram dispusă să-l

resuscitez doar ca să-l pot omorî apoi cu mâna mea.

“Așa crezi?” l-am ironizat, aruncându-i în față bucata minusculă de material.

Dantela colorată l-a nimerit fix în frunte, contrastând puternic cu tenul său, apoi i s-a prelins peste față și în cele din urmă s-a prăbușit pe covorul cu modele geometrice. El n-a schițat niciun gest, ca și cum nici n-ar fi fost atins. Avea tot corpul paralizat ca o statuie, exceptând mărul lui Adam, care i se plimba nebunește de sus în jos pe măsură ce înghițea în sec.

“Sunt mărimea **XXS!**” am scuipat cuvintele, arătând apoi cu degetele în jos, înspre soldurile mele. “Fundul ăsta care spui că-ți place atât de mult nu încape în ei de când a trecut de pubertate! Și nici dac-ar încăpea, nu i-aș purta vreodată, pentru că sunt urâți cu spume. Pun pariu că și proprietara lor e la fel!”

George și-a dres glasul și a privit de jur împrejur, de parcă ar fi putut să răsară vreo soluție salvatoare de după mobilierul din sufragerie. Mișcându-se cu încetinitorul, ca și cum ar fi fost pe teren minat, și-a trecut o mână prin părul brunet și ciufulit și a făcut un pas spre mine.

“Te rog, hai să stăm puțin pe canapea. Trebuie să vorbim.”

Mi-am plimbat privirea de la ochii lui verzi și mincinoși la canapeaua de aceeași culoare. Făcuserăm sex pe ea cu câteva minute în urmă, și nu fusese o partidă oarecare, ci una în care ne-am spus pentru prima oară că ne iubim unul pe celălalt.

Aceași canapea în a cărei margine am găsit ascunși nenorociții aceia de chiloți. Am strâmbat din nas, încercând să lupt cu valul de greață care îmi pornea din stomac.

“Te rog, nu te mai uita așa la mine,” a șoptit el, cu mâinile

împreunate în dreptul pieptului gol. “Pot să-ți explic! Nu e așa cum crezi... Nu a contat deloc.”

“Sunt convinsă,” am mârâit.

Mă uram aproape la fel de tare pe cât îl uram pe el. Nu mai spuseseșem nimănui că îl iubesc de când aveam optsprezece ani. Atunci, acele cuvinte au însemnat cu adevărat ceva pentru mine. Au însemnat *totul*. Iar acum le-am lăsat să-mi scape printre buze ca o idioată, oferindu-i-le unui om care nu le merita. George pur și simplu mi le spusese el primul, probabil la impuls, iar eu n-am vrut să stric momentul cu tăcerea mea, pentru că era un moment *bun*.

“Ar trebui să mă testez pentru vreo boală venerică acum?” i-am aruncat răstit. Eram cu mult mai interesată de subiectul ăsta decât de explicația inventată pe care se oferea să mi-o dea.

El m-a privit cu gura căscată și și-a așezat mâinile în șold. Sprâncenele stufoase i s-au unit într-o singură linie aspră, iar eu știam foarte bine ce însemna asta. Dacă credeam că nu am cum să-l detest mai tare, mă înșelasem. Pe bune? Acum era ofensat?

“Mi-e silă de tine.”

Am trecut pe lângă el cu pumnii încleștați, lovindu-i intenționat umărul cu al meu.

“Nu, Silvia, normal că nu am nicio boală!” mi-a răspuns el într-un final. “Cum poți să crezi așa ceva? A fost o chestie de o noapte, într-o seară în care eram certați, și bineînțeles că am folosit prezervativ.”

“Bravo ție! Meriți o medalie. Și apropo, pentru cultura ta generală, să știi că certați și despărțiți nu înseamnă același lucru! Nu poți să ți-o tragi cu altele pentru simplul fapt că ne-am ciondănit!”

“Nici nu-mi mai aduc aminte cum o cheamă,” s-a apărât el, revenind la tonul împăciuitor. “Îți jur!”

M-am întors spre el cu tot corpul fierbând. Nu, *clcotind*. Nu e adevărat ce se spune, că e greu să te cerți cu un om dezbrăcat. În momentul acela, mă credeam fizic în stare să scot flăcări pe nări și să-l prăjesc din cap până-n picioare, insistând în mod special pe boxerii lui stupizi cu Superman.

“Ar trebui să-i afli numele, altfel nu știu cum îi returnezi chiloții. Sau ai putea să-i păstrezi ca suvenir, în caz că nu mai găsești altă proastă care să se culce cu tine vreodată. Știi ce, cred că e mai înțelept așa, din moment ce asta e cea mai probabilă variantă.”

Mi-am dat jos tricoul lui, care îmi trecea cu mult de șolduri. Trecuseră maxim zece minute de când nemernicul îmi spusese cât de bine îmi stă cu el și cât de fantastic se asortează cu albastrul ochilor mei, în care se pierde de îndrăgostit ce e.

Oare cum arăta ochii domnișoarei chiloți-roz?

Încetează! mi-am impus. Am tras pe mine rochița roșie cu care venisem îmbrăcată, înainte ca gândul să meargă mai departe și să-mi creeze imagini mentale și cu alte părți din corpul ei, lipite de iubitul meu. Sau, mai corect spus, de fostul meu iubit.

“Silvia, te rog...” a șoptit el, uitându-se în pământ. “Te implor, spune-mi ce pot face ca să mă ierți. Fac orice!”

Au trecut secunde bune până când s-a încumetat să mă privească din nou. Am scuturat din cap în loc de răspuns, iar gestul mi s-a extins într-un frison în tot corpul. Nimic din ce-ar fi putut să facă nu avea să mă înduplece să-l iert. Și nimic nu avea să-mi dea înapoi ultimul an din viață.

“Tot ce vreau de la tine e să stai dracului departe de mine! Însă dacă vrei să stai aproape de trenuri în mișcare, garduri electrice sau mașini în viteză, atunci chiar te-aș încuraja!”

“Haide, scumpo, vorbesc serios...”

Cuvântul *scumpo* mi-a săgetat timpanele ca un cuțit. Nu mai exista nimic romantic în el. Era doar o rămășiță putrezită a unei legături care se rupsese ireversibil. Nemernicul a înaintat câțiva metri și și-a ridicat tricoul de pe podea, apoi l-a tras peste cap. Buza de sus mi-a zvâcnit incontrolabil și am încercat să respir normal, dar n-am putut. George ajunsese mult prea aproape de mine. Poate că era apartamentul lui, dar spațiul care mă înconjură era al meu. Îl voiam afară din aerul meu.

Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de bibliotecă, și m-am străduit să nu afișez o grimasă de durere. Nici măcar nu înțelegeam de ce avea o bibliotecă. Mă îndoiam că George citise vreodată o carte de bunăvoie.

“În primul rând, nu sunt *scumpa* ta! Deși, cu siguranță, port chiloți mai scumpi decât pipița cu care ți-ai făcut de cap! Iar în al doilea rând, asta e ultima oară când mă vezi. Dacă ne întâlnim vreodată întâmplător pe stradă, te încurajez profund să traversezi pe partea cealaltă!”

Mi-am cules poșeta abandonată pe jos și am străbătut holul de la intrare. Am descuiat ușa și am dat să ies, dar el m-a prins din urmă și a blocat-o cu mâna. O mână care obișnuia să mi se pară atât de frumoasă și masculină, care se plimbase pe corpul meu și pe cine știe câte alte corpuri în absența mea. O mână care purta un ceas pe care eu i-l făcusem cadou. Din păcate, acesta știa să-i semnaleze doar ora, nu și când era naibii timpul să și-o țină în pantaloni.

“Nu te pot lăsa să pleci așa. E miezul nopții, iar asta nu e tocmai cel mai sigur cartier. Iar tu ești în rochie.”

M-am răsucit pe călcâie și am ridicat din sprâncene în direcția lui. Toate argumentele sale păleau în comparație cu nevoia mea avidă de a dispărea de acolo. Aș fi fost dispusă să ies pe ușă și în fundul gol dacă asta însemna să nu-i mai văd moaca de trădător mizerabil.

“Măcar lasă-mă să-ți chem un taxi. Te implor!”

Am strâns pleoapele odată cu maxilarul, cântărind opțiunea pentru o clipă. Dacă îmi chema un taxi, trebuia să mai stau vreo cinci minute în apartament până venea. Cinci minute nenorocite cu un nenorocit. Era prea mult. Mult prea mult. Cu siguranță nu exista suficient aer între noi ca să rezist atât.

“Este o stație de taxiuri în apropiere,” i-am spus, scuturând din cap. “O să iau unul de acolo. N-o să pățesc nimic cinci sute de metri, nu că ar mai fi problema ta.”

Mâna lui stângă s-a proptit și mai tare în ușă, iar cu cealaltă mi-a strâns umărul.

“Te rog, nu face asta. E pentru binele tău.”

“Dă-mi drumul,” am scrâșnit. “E pentru binele *tău*, fiindcă am să chem poliția și am să le spun că mă sechestrezi.”

George s-a holbat la mine secunde în șir, de parcă nu-i venea să creadă că tocmai îl amenințasem cu așa ceva. Apoi și-a retras ezitant mâna din dreptul ușii și a slăbit strânsoarea de pe umărul meu.

“O alegere înțeleaptă.”

“Ești liberă să pleci dacă asta vrei. Dar te rog, n-o face! Mai dă-mi o șansă!”

Mi-a eliberat încet umărul și a făcut un pas în lateral. Cel puțin acum nu mai încerca să mă țină captivă, ci doar mă privea cu ochii mari și ușor apoși. Buzele lui au mimat încă un *te rog* mut, dar pe care, într-un fel, l-am auzit mai tare decât pe toate cele de dinainte. Dacă ar mai fi existat vreo șansă pentru noi, doar așa ar fi reușit să o obțină.

Dar nu mai exista.

“S-a terminat, George.”

Vorbele mele au plutit grele între noi. De fapt, nu. N-au plutit. Au căzut ca niște bolovani, formând un zid care nu mai putea fi dărâmat. Expresia de pe chip i s-a schimbat și am știut că înțelesese că vorbeam serios. Nu mai aveam nimic să-i spun și nu mai voiam să aud nimic de la el. Am deschis ușa și am ieșit pe scara blocului cât de repede am putut, fără să privesc în urmă.